

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1955 r. (poz. 211).

TABELA DODATKÓW FUNKCYJNYCH DLA PRACOWNIKÓW BIBLIOTECZNYCH DZIAŁALNOŚCI PODSTAWOWEJ ZA-
TRUDNIONYCH W PUBLICZNYCH BIBLIOTEKACH POWSZECHNYCH

Lp.	Stanowisko	Stawka dodatku zł	Lp.	Stanowisko	Stawka dodatku zł
1.	Dyrektor biblioteki wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz dyrektor biblioteki miejskiej w m. st. Warszawie i m. Łodzi	450.—	8.	Kierownik działu w bibliotece miejskiej w mieście liczącym powyżej 100.000 mieszkańców i w m. Toruniu.	175.—
2.	Dyrektor biblioteki miejskiej w miastach liczących powyżej 100.000 mieszkańców i w m. Toruniu	300.—	9.	Kierownik działu w bibliotece powiatowej oraz w powiatowej i miejskiej	125.—
3.	Kierownik biblioteki powiatowej, powiatowej i miejskiej oraz kierownik biblioteki dzielnicowej	250.—	10.	Kierownik oddziału i kierownik filii w bibliotece wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz w bibliotece miejskiej w m. st. Warszawie i w m. Łodzi	125.—
4.	Kierownik biblioteki miejskiej w miastach stanowiących powiaty, liczących poniżej 100.000 mieszkańców	150.—	11.	Kierownik oddziału i kierownik filii w bibliotece miejskiej w mieście liczącym powyżej 100.000 mieszkańców i w m. Toruniu	100.—
5.	Zastępca dyrektora biblioteki wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz biblioteki miejskiej w m. st. Warszawie i m. Łodzi	300.—	12.	Instruktor w bibliotece wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz w bibliotece miejskiej w m. st. Warszawie i m. Łodzi	175.—
6.	Zastępca dyrektora biblioteki miejskiej w miastach liczących powyżej 100.000 mieszkańców i w m. Toruniu	200.—	13.	Instruktor w bibliotece miejskiej w mieście liczącym powyżej 100.000 mieszkańców i m. Toruniu, w bibliotece powiatowej, w powiatowej i miejskiej oraz w bibliotece dzielnicowej	100.—
7.	Kierownik działu w bibliotece wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz miejskiej w m. st. Warszawie i m. Łodzi	225.—	14.	Bibliograf w bibliotece wojewódzkiej, wojewódzkiej i miejskiej oraz w bibliotece miejskiej w m. st. Warszawie i m. Łodzi	100.—

212

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 16 sierpnia 1955 r.

w sprawie obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczaniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Na podstawie art. 15 ust. 1 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. Nr 26, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obowiązkowi legalizacji przed przeznaczaniem do sprzedaży lub oddaniem do użytku podlegają nowe (nowowyrabiane) narzędzia miernicze następujących rodzajów:

- 1) areometry i termoareometry,
- 2) bańki (konwie) do mleka posiadające oznaczenia miary (wzorcowane),
- 3) butyrometry do mierzenia procentowej zawartości tłuszczu w mleku pełnym i śmietanie,
- 4) gazomierze,
- 5) gęstościomierze zbożowe (przyrządy do mierzenia gęstości zboża w stanie zsypanym),
- 6) liczniki energii elektrycznej,
- 7) manometry robocze o średnicach nie mniejszych niż 100 mm i nominalnych obszarach mierniczych do 400 kG/cm²,
- 8) menzury zwyczajne (cylindry miernicze),
- 9) odważniki zwyczajne i dokładniejsze,
- 10) ograniczniki mocy elektrycznej,
- 11) pojemniki zwyczajne do cieczy spożywczych, do olejów mineralnych i do ciał sypkich (nasion, kasz itp.),
- 12) pojemniki dokładniejsze używane w przemyśle gorzelnianym,
- 13) pojemniki laboratoryjne (kolby, biurety, pipety i menzury) I klasy dokładności,
- 14) przepływomierze paliw ciekłych,
- 15) przymiary bławatne, przymiary składane (przegubowe), przymiary półsztywne i przymiary wstępowe (taśmowe) z wyjątkiem krawieckich i szewskich,
- 16) przyrządy do mierzenia długości (drutu, kabli, materiałów bławatnych itp.),
- 17) przyrządy do mierzenia powierzchni skór,
- 18) przyrządy do mierzenia objętości oprzędów jedwabniczych,
- 19) przyrządy do mierzenia objętości mleka,
- 20) przyrządy do odmierzania paliw ciekłych i olejów mineralnych,
- 21) ramy miernicze do drewna,

- 22) suwniki miernicze do mierzenia średnic lub grubości drewna,
- 23) taksometry,
- 24) termometry lekarskie i weterynaryjne,
- 25) transformatory miernicze prądowe i napięciowe, przeznaczone do pomiaru energii elektrycznej,
- 26) wagi dźwigniowe z wyjątkiem:
 - a) wag dostosowanych do celów wymagających wyższej dokładności od przepisanej dla wag dokładniejszych i
 - b) wag uchylnych do listów i chemikali o udźwigu do 50 dkg,
- 27) wagi sprężynowe osobowe,
- 28) wodomierze,
- 29) wzrostomierze.

2. Użyte w dalszych przepisach określenie „narzędzia miernicze” oznacza narzędzia miernicze rodzajów wymienionych w ust. 1.

§ 2. 1. Narzędzia miernicze wyrabiane w kraju powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do sprzedaży bądź do użytku, przy czym do uzyskania legalizacji obowiązany jest wytwórca.

2. Narzędzia miernicze sprowadzane z zagranicy, których legalizacja w myśl przepisów odbywa się nie na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zgłoszone do legalizacji przez dystrybutora i mogą być oddane do sprzedaży bądź do użytku dopiero po ich zalegalizowaniu.

3. Sprzedawcom narzędzi mierniczych wolno narzędzia miernicze przechowywać na sprzedaż i sprzedawać tylko z nie naruszoną cechą legalizacyjną. Sprzedawca narzędzi mierniczych powinien narzędzia te przechowywać w taki sposób, aby nie utraciły one swoich własności metrologicznych przed upływem okresu ważności legalizacji. Bezpośrednio przed wygaśnięciem ważności cechy legalizacyjnej narzędzia te należy zgłosić do ponowienia legalizacji.

4. Jeżeli odbiorcą narzędzi mierniczych jest zakład korzystający z zakładowego punktu legalizacyjnego do legalizacji narzędzi mierniczych masowo stosowanych przez ten zakład (np. liczników energii elektrycznej, gazomierzy, wodomierzy itp.), to zakładowi takiemu mogą być dostarczone przez wytwórcę nie zalegalizowane takie narzędzia miernicze, jakie mogą być legalizowane w jego punkcie legalizacyjnym. Dostarczenie innym odbiorcom narzędzi mierniczych z wytwórni przed ich zalegalizowaniem może nastąpić tylko w wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach — za zezwoleniem Głównego Urzędu Miar.

§ 3. 1. Narzędzia miernicze podlegają również obowiązkowi legalizacji po każdorazowej naprawie przed oddaniem do użytku. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał naprawy.

2. Właściwy urząd miar może zwalniać od określonego w ust. 1 obowiązku legalizacji poszczególne naprawiane narzędzia miernicze, jeżeli uzna, że pisemne oświadczenie użytkownika narzędzia, iż nie jest ono stosowane lub przechowywane w warunkach i okolicznościach przewidzianych w art. 12 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz. U. Nr 26, poz. 195), odpowiada rzeczywistości.

§ 4. Narzędzia miernicze sprowadzane z zagranicy, których legalizacja w myśl przepisów odbywa się na miejscu ich ustawienia lub stałego używania, powinny być zalegalizowane przed oddaniem ich do użytku, przy czym do uzyskania ich legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał montażu narzędzia.

§ 5. 1. Udzielenie przedsiębiorstwu handlu zagranicznego zamówienia na sprowadzenie narzędzia mierniczego z zagranicy może nastąpić po stwierdzeniu, że nie ma przeszkód ze strony Głównego Urzędu Miar do sprowadzenia narzędzia mierniczego.

2. Główny Urząd Miar może uzależnić stwierdzenie, o którym mowa w ust. 1, od dostarczenia przez instytucję udzielającą zamówienia przedsiębiorstwu handlu zagranicznego prospektów, opisu działania narzędzia mierniczego, a w razie konieczności — również okazowego egzemplarza narzędzia mierniczego.

3. Przedsiębiorstwo handlu zagranicznego importujące narzędzia miernicze powinno do wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz narzędzi mierniczych, składanego w Ministerstwie Handlu Zagranicznego, dołączyć stwierdzenie Głównego Urzędu Miar, o którym mowa w ust. 1.

4. W przypadku gdy Główny Urząd Miar stwierdził, że nie ma przeszkód do sprowadzenia z zagranicy narzędzia mierniczego określonego typu (ust. 1), a zachodzi konieczność dalszego zamawiania takich samych narzędzi mierniczych u tego samego dostawcy zagranicznego, instytucja udzielająca przedsiębiorstwu handlu zagranicznego zamówienia obowiązana jest zawiadomić o tym Główny Urząd Miar, powołując się na uprzednio uzyskane stwierdzenie. Jeżeli Główny Urząd Miar w ciągu dwóch tygodni od daty otrzymania zawiadomienia nie wysunie zastrzeżeń, instytucja udzielająca zamówienia może zamówić takie same narzędzia miernicze bez potrzeby uzyskiwania ponownego stwierdzenia Głównego Urzędu Miar.

5. Przepisy ust. 1—4 nie dotyczą sprowadzania z zagranicy narzędzi mierniczych typów aprobowanych zarządzeniem Prezesa Głównego Urzędu Miar, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Miar.

§ 6. Termometry, z wyjątkiem lekarskich i weterynaryjnych, wyrabiane w kraju i sprowadzane z zagranicy, nowe i naprawiane, wolno przechowywać na sprzedaż, sprzedawać i oddawać do użytku nie legalizowane, o ile wywzorcowane są w legalnej jednostce miary, to jest posiadają tylko skalę stustopniową (Celsjusza).

§ 7. Wagi i odważniki analityczne, luksomierze, maszyny i przyrządy do mierzenia wytrzymałościowych własności materiałów, tachometry, normalne (wzorcowe) pirometry optyczne i termometry termoelektryczne, normalne (wzorcowe) termometry szklane, normalne (wzorcowe) manometry oraz normalne (wzorcowe) ogniwa Westona, wyrabiane w kraju i sprowadzane z zagranicy, nowe i naprawiane wolno sprzedawać i oddawać do użytku nie legalizowane, o ile uwierzytelnione są przez urząd miar, to jest sprawdzone i zaopatrzone w świadectwo uwierzytelnienia.

§ 8. 1. Taksometry mogą być przeznaczone do sprzedaży lub oddane do użytku dopiero wówczas, gdy zostaną sprawdzone przez urząd miar i zaopatrzone w cechę zamykającą dostęp do mechanizmu zawartego w osłonie.

2. Do zgłoszenia do urzędu miar w celu sprawdzenia taksometrów wyrabianych w kraju obowiązany jest wytwórca, taksometrów naprawianych — osoba lub zakład, który dokonał naprawy, a taksometrów sprowadzanych z zagranicy — dystrybutor.

3. Taksometr po wmontowaniu do pojazdu a przed oddaniem do użytku powinien być zalegalizowany, to jest sprawdzony przez urząd miar w warunkach użytkowania i odciekowany. Do uzyskania legalizacji obowiązana jest osoba lub zakład, który dokonał wmontowania.

§ 9. Prezes Głównego Urzędu Miar może zwalniać wytwórców, sprzedawców i zakłady naprawy od obowiązku legalizacji takich narzędzi mierniczych, których wygląd ze-

wewnętrzny różni się dostatecznie od narzędzi mierniczych powszechnie stosowanych w obrocie, lub takich narzędzi mierniczych nie odpowiadających przepisom legalizacyjnym, których przeznaczenie uzasadnia zwolnienie ich od obowiązku legalizowania. Zwolnienia takie mogą być uzależnione od wypełnienia określonych warunków.

§ 10. Narzędzia miernicze mogą być wywożone za granicę nie legalizowane.

§ 11. Areometry, termoareometry, manometry oraz transformatory miernicze prądowe i napięciowe przeznaczone do pomiaru energii elektrycznej, znajdujące się na składzie u sprzedawców w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, mogą być przechowywane na sprzedaż i sprzedawane nie legalizowane do dnia 30 czerwca 1956 r.

§ 12. Do dnia 31 grudnia 1958 r. nie podlegają obowiązkowi legalizacji przed przeznaczeniem do sprzedaży lub odda-

niem do użytku termometry lekarskie i weterynaryjne sprowadzone z zagranicy, jeśli posiadają cechę legalizacyjną urzędu miar tego kraju, w którym zostały wyprodukowane.

§ 13. Tracą moc rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 lutego 1939 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji taksometrów nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy (Dz. U. Nr 13, poz. 75) oraz z dnia 25 sierpnia 1947 r. o obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy niektórych rodzajów narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku (Dz. U. Nr 59, poz. 325).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. M. Lesz

213

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 16 sierpnia 1955 r.

w sprawie zatwierdzenia norm państwowych ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny, dotyczących pilników kluczykowych.

Na podstawie art. 13 ust. 2 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. Nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się jako normy państwowe (PN) obowiązujące na całym obszarze Państwa następujące normy ustalone przez Polski Komitet Normalizacyjny:

Lp.	Numer normy	Tytuł normy	Data ustalenia normy
1	55/M—64740	Pilnik kluczykowy płaski. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
2	55/M—64741	Pilnik kluczykowy okrągły. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
3	55/M—64742	Pilnik kluczykowy półokrągły. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
4	55/M—64743	Pilnik kluczykowy kwadratowy. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
5	55/M—64744	Pilnik kluczykowy trójkątny. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
6	55/M—64745	Pilnik kluczykowy płaski zbieżny. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
7	55/M—64746	Pilnik kluczykowy nożowy. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.
8	55/M—64747	Pilnik kluczykowy soczewkowy. Główne wymiary.	8 lipca 1955 r.

§ 2. Od dnia wejścia w życie rozporządzenia nie wolno w zakresie ustalonym w normach wymienionych w § 1 produkować pilników kluczykowych nie odpowiadających tym normom.

§ 3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) wyrobów przeznaczonych na eksport w tym przypadku, gdy zamawiający stawia inne warunki,

2) prac naukowo-badawczych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1956 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. M. Lesz